

Daar stonden we dan in de tentoonstelling die we zelf maakten. Bij iedere ruit die we beplakten met de beelden die zijn ontstaan in de accubakken, sloten we de gewone wereld buiten en bouwden aan ons beeld van de grenswereld tussen zoet en zout op Schouwen. Al bij de repetities van het muziekstuk gecomponeerd door Koos de Muijnck en uitgevoerd door Pablo Guridi merken we dat de geluiden van buiten vervagen. Toen de vloer net zo wit geschilderd werd als de muren weerkaatste het door de ramen gekleurde licht tegen de onderkant van de dakconstructie: het typisch Nederlandse licht, waar de waterspiegels van zee, rivieren en meren maakt dat wolkenluchten ook van onderaf worden aangelicht, heerste ineens ook in de ruimte. De eenvoudige, zuivere architectuur van de Bewaerscholen werkt mee aan het scheppen van een besloten wereld.

Het is een barokke wereld met minieme middelen gemaakt. De uitvergroting van de microwereld van algen, wieren en zoutkristallen leest als een reis door woeste landschappen naar het ontstaan van de aarde, opent een ervaren van het sublieme. Niet met een zware ondertoon als uit de Romantiek, maar een stil verglijden van de tijd, de lichtbeelden die door de zon reizen door de ruimte. Marinus van Dijke en Gerco de Ruijter hebben dat ieder op hun eigen manier opgepakt en gefilmd. In beide filmpjes wordt de tijd weer gecondenseerd, een etmaal wordt een kleine vijf minuten. Gerco comprimeert door een fish-eye lens te gebruiken ook de ruimte waardoor je nog nadrukkelijker ziet dat de Grenswereld een cel is waar je in staat. Door de uitvergroting weer comprimeren 'wordt' de toeschouwer 'klein' in een 'grote wereld', het is een stapeling van omkeringen in schaal en tijd, zo voelen we ons ook in de tentoonstelling, en even worden we deel van die microwereld die we een jaar lang bestudeerden.